

Arrest

nr. 340 955 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 25 juli 2024 een “Verklaring van inschrijving als EU-onderdaan” te Tessenderlo. Hij legde een Spaanse identiteitskaart voor.

1.2. Op 30 oktober 2024 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van vier jaar afgeleverd.

1.3. Op 3 september 2025 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Kempenland op 03.09.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: P.

geboortedatum: [...]10.1988

geboorteplaats: Baserke Gillan Amritsar

nationaliteit: India

In voorkomend geval, alias: H. S. [...]10.1991 India, P. S. [...]10.1988 India, S. P. [...]10.1988 Spanje: betrokkene verklaarde EU-onderdaan te zijn, echter was betrokkene in het bezit van een valse Spaanse identiteitskaart

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is enkel in het bezit van zijn Spaanse identiteitskaart dewelke vervalst is.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.07.2024 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU-onderdaan" indiende te Tessenderlo. Hij staaft deze aanvraag met een Spaanse identiteitskaart met nummer [...] geldig tot 20.09.2033. Op 20.08.2024 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-[...] / AZ-[...]). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 02.09.2024 deelde DVZ aan de gemeente Tessenderlo mee dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem 03.09.2025 betekend.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kempenland op 03.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene overhandigde een Belgische identiteitskaart, echter was de foto niet gelijkend.

Gezien het frauduleus karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 30.10.2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een valse Spaanse identiteitskaart om proberen een verblijfskaart te bemachtigen. Echter, volgens het verslag nummer (rapport RR-[...] / AZ-[...]) van Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden blijkt dat het Spaanse identiteitsdocument ongeldig is. Op 02.09.2024 werd zijn aanvraag van inschrijving als EU-onderdaan nietig verklaard dewelke betekend werd door betrokkene op 03.09.2025.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.07.2024 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU-onderdaan" indiende te Tessenderlo. Hij staaft deze aanvraag met een Spaanse identiteitskaart met nummer [...] geldig tot 20.09.2033. Op 20.08.2024 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-[...] / AZ-[...]). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 02.09.2024 deelde DVZ aan de gemeente Tessenderlo mee dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem 03.09.2025 betekend.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kempenland op 03.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene overhandigde een Belgische identiteitskaart, echter was de foto niet gelijkend.

Gezien het frauduleus karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2024 dat hem betekend werd op 30.10.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 30.10.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.07.2024 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU-onderdaan" indiende te Tessenderlo. Hij staaft deze aanvraag met een Spaanse identiteitskaart met nummer [...] geldig tot 20.09.2033. Op 20.08.2024 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-[...] / AZ-[...]). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 02.09.2024 deelde DVZ aan de gemeente Tessenderlo mee dat betrokkene aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem 03.09.2025 betekend.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kempenland op 03.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene overhandigde een Belgische identiteitskaart, echter was de foto niet gelijkend.

Gezien het frauduleus karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een valse Spaanse identiteitskaart om proberen een verblijfskaart te bemachtigen. Echter, volgens het verslag nummer (rapport RR-[...] / AZ-[...]) van Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden blijkt dat het Spaanse identiteitsdocument ongeldig is. Op 02.09.2024 werd zijn aanvraag van inschrijving als EU-onderdaan nietig verklaard dewelke betekend werd door betrokkene op 03.09.2025.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.07.2024 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU-onderdaan" indiende te Tessenderlo. Hij staaft deze aanvraag met een Spaanse identiteitskaart met nummer [...] geldig tot 20.09.2033. Op 20.08.2024 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-[...] / AZ-[...]). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 02.09.2024 deelde DVZ aan de gemeente Tessenderlo mee dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem 03.09.2025 betekend.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kempenland op 03.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene overhandigde een Belgische identiteitskaart, echter was de foto niet gelijkend.

Gezien het frauduleus karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2024 dat hem betekend werd op 30.10.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 4 jaar dat hem betekend werd op 30.10.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.07.2024 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU-onderdaan" indiende te Tessenderlo. Hij staaft deze aanvraag met een Spaanse identiteitskaart met nummer [...] geldig tot 20.09.2033. Op 20.08.2024 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-[...] / AZ-[...]). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 02.09.2024 deelde DVZ aan de gemeente Tessenderlo mee dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem 03.09.2025 betekend.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kempenland op 03.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene overhandigde een Belgische identiteitskaart, echter was de foto niet gelijkend.

Gezien het frauduleus karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S.I., gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie Kempenland en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, S., P., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"3.1 Eerste middel: schending hoorrecht

1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit

wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida t. *Préfet des Pyrénées-Atlantiques* pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten *El Dridi*, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; *Achughbabian*, EU:C:2011:807, punt 31, en *Mukarubega*, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken minstens werd hij niet verhoord in het bijzijn van een tolk Punjabi.

Dit is problematisch.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond."

1.3.2. Verzoeker voert aan dat hij niet naar behoren en in zijn eigen taal werd gehoord naar aanleiding van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 september 2025 werd gehoord door de Federale Politie naar aanleiding van zijn aanhouding. Er bevindt zich in het administratief dossier een "administratief rapport: illegaal / zwartwerk / seining." Naar aanleiding hiervan werd verzoeker gehoord omtrent, onder meer, zijn verblijfsstatus, de hinderpalen voor terugkeer, zijn gezondheidstoestand en zijn gezinsleven. Het administratief politieverlag vermeldt als gesproken taal Hindi Punjabi, zonder evenwel daarbij te vermelden of verzoeker rechtstreeks in deze taal werd verhoord, dan wel met bijstand van een tolk of in het Engels.

Het administratief dossier bevat ook een email d.d. 4 september 2025 met betrekking tot de intake in het gesloten centrum. Deze vermeldt ook Punjabi Hindi als gesproken taal.

Volgens een vaste jurisprudentie leidt een schending van het horen pas tot een vernietiging indien dit horen de betrokkene in de gelegenheid had gesteld om gegevens aan te brengen van invloed konden zijn op de totstandkoming van de beslissing. Verzoeker voert echter in zijn middel geen enkel dergelijk element aan. Hij betwist niet de vaststellingen door de verwerende partij, noch brengt hij elementen aan met betrekking tot zijn persoonlijke, familiale, of medische situatie of andere waarmee zou zijn nagelaten rekening te houden.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ 3.2. Tweede middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 25.07.2024 een aanvraag "Verklaring van inschrijving als EU- onderdaan" indiende te Tessenderlo. Hij staaft deze aanvraag met een Spaanse Identiteitskaart met nummer [...] geldig tot 20.09.2033. Op 20.08.2024 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-[...]/AZ-[...]). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 02.09.2024 deelde DVZ aan de gemeente Tessenderlo mee dat betrokkenes aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Deze beslissing werd hem 03.09.2025 betekend.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kempenland op 03.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam. Betrokkene overhandigde een Belgische Identiteitskaart, echter was de foto niet gelijkend. Gezien het frauduleus karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker betwist dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het is bovendien duidelijk dat hij nog niet werd veroordeeld voor de tenlastelegging van aanmatiging van naam en zijn schuld bovendien helemaal niet vaststaat.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten. Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het bevel werd gegrond op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, van de vreemdelingenwet. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoekende partij de motieven kent, zodat *in casu* het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 vreemdelingenwet, aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot verzoekers kritiek dat onvoldoende werd aangetoond dat er een actuele en ernstige bedreiging van de openbare orde zou zijn, merkt de Raad op dat in het kader van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet het volstaat dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er worden ten aanzien van verzoekers situatie, waarin hij niet over enig recht op verblijf beschikt, geen bijzondere vereisten van ernst gesteld. *In casu* betwist verzoeker niet dat betrokkene recent en tot twee maal toe heeft gepoogd zich een verblijfsvoordeel te verschaffen aan de hand van vervalste documenten, wat wel degelijk de openbare orde aantast.

Aansluitend merkt de Raad op dat verzoeker de motivering met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de vreemdelingenwet niet betwist. Deze motieven zijn op zich ook al afdoende.

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"3.3. Derde middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau).

Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op een vermeende betrokkenheid bij de aanmatiging van naam.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra)."

1.3.3. Verzoeker gaat er met zijn theoretisch betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing reeds op afdoende wijze steun vindt in artikel 7, eerste lid 12°, van de vreemdelingenwet, met name omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van vier jaar van 30 oktober 2024. Dit inreisverbod werd overigens opgelegd omwille van gelijkaardige feiten van identiteitsfraude.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT